

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Věrou Šimůnkovou ve věci **žalobce: K. B.**, bytem x, zastoupen Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti **žalovanému: Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 81/11, Praha 5, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 9. 2015, č. j. 075250/2015/KUSK-DOP/ZAM, sp. zn. 075250/2015/KUSK/3,

t a k t o:

- I.** Rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 9. 2015, č. j. 075250/2015/KUSK-DOP/ZAM, sp. zn. 075250/2015/KUSK/3, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II.** Žalovaný je povinen zaplatit žalobci **do 30 dnů** od právní moci tohoto rozsudku na náhradě nákladů řízení částku **11.228 Kč**, a to k rukám jeho zástupce Mgr. Jaroslava Topola, advokáta.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce podanou u Krajského soudu v Praze se žalobce domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo dle § 92 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) pro opožděnost zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Magistrátu města K. (dále jen „magistrát“) ze dne 14. 4. 2015, č. j. DP/3284/14-VPŘ-šmo (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), jehož skutkovou podstatu naplnil jako řidič osobního

motorového vozidla tovární značky Škoda, registrační značky x dne 19. 8. 2014 v 18:08 hodin v K., ulice L. porušením povinnosti stanovené v § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, když překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci o 20 km/hod a více, v daném případě minimálně o 21 km/hod, za což mu byla uložena pokuta ve výši 2.500 Kč a povinnost nahradit náklady řízení spojené s projednáváním přestupku ve výši 1.000 Kč.

Žalobce v žalobě popsal průběh správního řízení. Dne 4. 5. 2015 bylo magistrátu podáno odvolání e-mailem bez zaručeného elektronického podpisu. K potvrzení tohoto podání muselo dojít nejpozději dne 11. 5. 2015. Žalovaný nesprávně tvrdí, že k potvrzení e-mailem opatřeným důvěryhodným elektronickým podpisem došlo až dne 12. 5. 2015, neboť k němu došlo již dne 11. 5. 2015. Jako důkaz navrhuje při jednání soudu provést e-mail, kterým mu bylo přijetí podání prvostupňovým správním orgánem potvrzeno a ve kterém je uvedeno, že podání bylo přijato dne 11. 5. 2015 pro další zpracování a je evidováno pod číslem 973. Pracovníkem podatelny byl e-mail zpracován až dne 12. 5. 2015 v 7:30, ale rozhodný je okamžik, kdy bylo podání dodáno správnímu orgánu, tj. kdy se dostalo do dispozice adresáta. K žalobě je připojen screenshot e-mailu odeslaného z adresy ... na adresu ... v pondělí 11. 5. 2015 v 19:28 s přílohou označenou „odvolání“ a předmětem „Odvolání K. B.“ a screenshot e-mailu odeslaného z adresy ... na adresu ... v úterý 12. 5. 2015 v 7:30 obsahující text: „Vaše podání bylo přijato 11. 5. 2015 pro další zpracování a je evidováno pod číslem 973“. Krajskému soudu v Praze bylo dne 16. 12. 2015 doručeno již v žalobě avizované CD obsahující originál e-mailu ve formátu „.eml“ ze dne 12. 5. 2015, 7:30 hodin s potvrzením o přijetí podání magistrátem dne 11. 5. 2015 a přiřazeným evidenčním číslem 973.

Žalovaný navrhl žalobu zamítnout. Uvedl, že dne 12. 5. 2015 převzal prvostupňový správní orgán odvolání žalobce podané jeho zástupcem (obchodní korporací, která má datovou schránku) prostřednictvím e-mailu s kvalifikovaným podpisem pod ev. č. 973 a zaevidoval je do podacího deníku správního orgánu podle zákona o archivnictví a spisové službě, např. § 64 odst. 2 a vyhlášky o podrobnostech výkonu spisové služby pod č. j. 1701/15. Dále odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 22. 1. 2013, č. j. 11 A 53/2010 – 74, dle kterého pro zachování lhůty v případě podání zaslaného elektronickou poštou (tedy odlišně od podání zaslaného prostřednictvím držitele poštovní licence) nepostačí předání k přepravě, ale odesílatel musí v případě pochybností prokázat, že podání správnímu orgánu doručil. Nepostačí tedy tvrzení žalobce, že z jeho počítače zpráva byla odeslána. Podle § 3 vyhlášky o podrobnostech výkonu spisové služby veřejnoprávní původce zaznamená datum doručení dokumentu. V případě dokumentu v digitální podobě, s výjimkou dokumentu v digitální podobě doručení na přenosném technickém nosiči dat, veřejnoprávní původce zaznamená rovněž čas doručení dokumentu s přesností na sekundy. Je nesporné, že čas záznamu doručení odvolání žalobce v digitální podobě byl zaznamenán příjemcem s datem 12. 5. 2015 v jeho elektronickém systému. To, že poštovní server potvrdil doručení e-mailové zásilky a její evidenci, není doručením orgánu veřejné moci. Jde o obdobný postup, kdy je listovní zásilka zaevidována na doručovací poště, ale teprve jejím fyzickým převzetím dojde k doručení. Proto lhůta podle ustanovení § 40 správního řádu je splněna až stažením elektronických dat z poštovního serveru do počítače podatelny správního orgánu, kdy teprve má adresát možnost si poštu přečíst, nakládat s ní, je v jeho dispozici, a je tímto podání doručeno. Důkazní břemeno leží pouze na žalobci, otisk obrazovky není důkazem. Žalovaný odkázal rovněž na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 8. 2006, č. j. 8 Afs 82/2006 – 68, dle kterého si odesílatel může vyžádat od adresáta zprávy potvrzení jejího přijetí, to však vyžaduje součinnost adresáta a dále dle kterého není možné obdržet v mimopracovní době potvrzení o přijetí elektronické zprávy. Závěrem

žalovaný požádal s odkazem na nález Ústavního soudu ze dne 7. 10. 2014, sp. zn. Pl. ÚS 39/13 o náhradu nákladů řízení v paušální výši za písemné úkony ve věci.

Krajský soud v Praze (dále jen „soud“) z předloženého správního spisu zjistil následující pro věc relevantní skutečnosti:

Žalobce byl rozhodnutím magistrátu ze dne 14. 4. 2015 uznán vinným z přestupku. Rozhodnutí bylo doručeno zástupci žalobce, tj. společnosti FLEET Control, s.r.o., dne 17. 4. 2015.

Ve spise je založen screenshot výpisu elektronické pošty magistrátu, kde je uvedeno, že odvolání bylo zpracováno v pondělí 4. 5. 2015, bylo odesláno z e-mailové adresy ... a není k němu připojen uznávaný elektronický podpis. Ve spise je založeno odvolání opatřené razítkem z podatelny magistrátu s datem 4. 5. 2015 a text téhož odvolání na listině, na které je vytištěno záhlaví s informací, že podání bylo odesláno z adresy ... dne 3. 5. 2015 v 19:19 hodin na adresu _POSTA.

Dále je ve spise založen screenshot výpisu elektronické pošty magistrátu, ze kterého vyplývá, že odvolání podepsané uznávaným elektronickým podpisem, odeslané z adresy ... bylo zpracováno dne 12. 5. 2015, staženo dne 12. 5. 2015 a bylo mu přiděleno identifikační číslo ID 973.

Žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím odvolání (tj. podání doručené magistrátu dne 12. 5. 2015) zamítl jako opožděné.

Rozhodnutí žalovaného bylo doručeno žalobci dne 25. 9. 2015. Žaloba byla doručena soudu dne 13. 11. 2015. Lze tak konstatovat, že žaloba je včasná [srov. ustanovení § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)].

Žalovaný na výzvu soudu v poskytnuté lhůtě nesdělil, zda souhlasí, aby ve věci bylo rozhodnuto bez nařízení jednání, proto lze s poukazem na § 51 odst. 1 s. ř. s. mít za to, že s tímto postupem souhlasí. Žalobce již v žalobě uvedl, že trvá na provedení důkazu přečtením e-mailu potvrzujícího přijetí elektronického podání. Soud však dospěl k názoru, že provádění dokazování je nadbytečné (viz níže), proto přistoupil k rozhodnutí bez nařízení jednání.

Soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s. ř. s.). Soud nezjistil vady, ke kterým by musel přihlédnout i bez návrhu, a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Mezi žalobcem a žalovaným je sporná jediná otázka, a to kdy bylo učiněno potvrzení podání ze dne 4. 5. 2015, tj. zda 11. 5. 2015 - jak tvrdí žalobce, nebo 12. 5. 2015 - jak tvrdí žalovaný. Žalovaný vzal za rozhodný údaj pro posouzení včasnosti podání okamžik stažení elektronických dat z poštovního serveru do počítače podatelny správního orgánu, tj. magistrátu.

Žalovaným zastávaný názor jím dovozený z rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 22. 1. 2013, č. j. 11 A 53/2010 – 74 (dle kterého pro zachování lhůty v případě podání zaslaného elektronickou poštou nepostačí předání k přepravě, ale odesílatel musí v případě pochybností prokázat, že podání správnímu orgánu doručil) a rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 8. 2006, č. j. 8 Afs 82/2006 – 68 (dle kterého předáním soudu nelze rozumět nic jiného než doručení soudu a vzniknou-li pochybnosti o doručení je třeba zpravidla prokázat předání, tj. doručení soudu) není správný. Názory zmíněných dvou rozsudků (nadto

vycházejících z již neplatné a neúčinné vyhlášky č. 496/2004 Sb., o elektronických podatelkách a týkajících se pouze elektronických podání bez uznávaného elektronického podpisu) byly modifikovány a doplněny nálezem Ústavního soudu ze dne 20. 5. 2014, sp. zn. II. ÚS 2560/13. V tomto nálezu sice Ústavní soud řešil otázku doručování v soudním řízení správním vedeném dle s. ř. s., ale závěry k včasnosti podání učiněných v elektronické formě podepsaných uznávaným elektronickým podpisem jsou plně přenositelné i do správního řízení vedeného dle správního řádu.

V nálezu Ústavního soudu bylo vyjádřeno, že systémové procesy zpracování datového přenosu v rámci doručovacího mechanismu nemohou být ke škodě účastníka řízení. Právě ve vztahu k doručování byl akcentován smysl doručování a jeho materiální význam z hlediska zachování lhůty v takových případech, kdy po formální a technické stránce lhůta uplynula, srov. bod 32: *„Včasným doručením v této rovině pak nutno rozumět situaci, kdy úkon účastníka, byť učiněný ve formě elektronického podání prostřednictvím e-mailové schránky, třebaže dojde soudu několik minut po půlnoci dne následujícího po dni, jehož uplynutím příslušná lhůta vypršela, byl ve skutečnosti učiněn před jejím uplynutím, tj. kdy e-mail byl odeslán nejpozději ve 23:59 posledního dne lhůty. Tento důraz totiž souvisí se skutečností, že soud se s takovým procesním úkonem beztak zpravidla neseznamuje dříve než na začátku své pracovní (úřední) doby, a proto distinkce, zda k doručení příslušného podání (vlastně jeho dodání do dispozice soudu) došlo těsně před půlnocí posledního dne lhůty, anebo pár hodin nebo dokonce jen několik minut po půlnoci následujícího dne, nemá žádné faktické materiální důsledky.“*

Lze tak shrnout, že rozhodný okamžik pro určení včasnosti podání je odeslání e-mailu, nikoli jeho dodání do elektronické podatelny správního orgánu, a rozhodně ne až okamžik, kdy elektronická data jsou stažena z poštovního serveru do počítače podatelny správního orgánu, jak tvrdí žalovaný. Žalovaným zastávaný názor je neudržitelný, neboť činí okamžik učinění podání závislým na pracovních podatelny správního orgánu.

Ze screenshotu (přiloženého k žalobě) vyplývá, že zástupce žalobce odeslal uznávaným elektronickým podpisem podepsaný e-mail obsahující odvolání do elektronické podatelny magistrátu v pondělí 11. 5. 2015 v 19:28 hodin. Ostatně magistrátem odeslané potvrzení o převzetí podání uvádí rovněž datum přijetí 11. 5. 2015. Shodně je také vyznačeno identifikační číslo 973 přiřazené tomuto podání v screenshotu e-mailu předloženého žalobcem a ve výpisu pošty magistrátu. Soud dospěl k závěru, že provádění dokazování čtením e-mailu je nadbytečné, neboť sám žalovaný nepochybně skutečnost, že již dne 11. 5. 2015 potvrdil poštovní server doručení e-mailové záslky a její evidenci, což však nepovažoval za doručení orgánu veřejné moci. K odeslání e-mailu (a to je rozhodné) proto došlo již 11. 5. 2015, nikoli až 12. 5. 2015. Soud proto uzavírá, že žalobce věrohodným způsobem (screenshotem odeslaného e-mailu) prokázal, kdy předmětný e-mail odeslal magistrátu (11. 5. 2015) a dokonce i den (11. 5. 2015), kdy jej magistrát přijal.

Nelze než konstatovat, že lhůta pro potvrzení úkonu byla zachována. Rozhodnutí žalovaného je založeno na nesprávném názoru o marném uplynutí lhůty k potvrzení podání ze dne 4. 5. 2015, a proto je nezákonné.

K tvrzení žalovaného, že otisk obrazovky počítače není důkazem, soud uvádí, že screenshot obrazovky a důkaz screenshotem e-mailu jsou správnými soudy připuštěny jako důkaz (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2016, č. j. 1 As 80/2016 – 30, ze dne 6. 10. 2016, č. j. 9 As 147/2016 – 38, a ze dne 4. 9. 2014, č. j. 8 As 6/2015 – 37, dle kterého *„Pokud by účastník doložil odeslání písemnosti printscreenem e-mailového klienta či obdobnou formou záznamu o odeslání e-mailu, prokázal by pouze odeslání podání, nikoliv zda (a kdy) podání došlo soudu či správnímu orgánu,*

a to i pokud by v daném případě nebyl důvod pochybovat o pravosti důkazu odeslání e-mailu. (...) Co se týče prokázání odeslání písemnosti prostřednictvím e-mailu, Nejvyšší správní soud uvedl v usnesení č. j. 8 Afs 82/2006-68, že „výtisk e-mailové hlášenky“ není nenapodobitelný, a „v případě vzniku pochybností o odeslání zprávy proto zpravidla nebude postačovat k prokázání tohoto odeslání“ (obdobně rozsudek č. j. 8 Afs 55/2008-70). Stejný závěr je platný ve vztahu k printscreenu obrazovky elektronické podatelny (či jiného e-mailového klienta), protože i zde je v případě vzniku pochybností možné uvažovat o falsifikaci snímku obrazovky.“). V dané věci nemá soud důvod pochybovat o věrohodnosti screenshotu odeslaného e-mailu vzhledem k výše zmíněné shodě přiřazeného evidenčního čísla a k tomu, že ani žalovaný skutečnost odeslání potvrzení s datem přijetí dne 11. 5. 2015 nerozporuje. Mezi žalobcem a žalovaným není spor o tom, kdy byl e-mail odeslán. Dále soud poznamenává, že stejná diskrepance v datu doručení podání nastala i v případě odvolání podaného bez uznávaného elektronického podpisu. Ve spise založený výtisk (provedený J. B., vedoucí oddělení přestupkového řízení v odboru správním na magistrátu) odvolání bez uznávaného elektronického podpisu má v hlavičce uvedeno datum odeslání (neděli) 3. 5. 2015 v 19:19 hodin, žalovaný ve výpisu elektronické pošty uvedl k tomuto podání datum zpracování a datum stažení (pondělí) 4. 5. 2015. V případě tohoto podání však spor mezi žalobcem a žalovaným, resp. magistrátem nevznikl, neboť konec lhůty pro podání odvolání připadl v důsledku aplikace ustanovení § 40 odst. 1 písm. c) správního řádu na pondělí. 4. 5. 2015, a tak i při výkladu zastávaném žalovaným, resp. magistrátem byla lhůta pro podání zachována.

Z důvodů výše vyložených má soud rozhodnutí žalovaného za nezákonné a žalobu za důvodnou. Proto rozhodnutí žalovaného zrušil dle § 78 odst. 1 s. ř. s. a věc vrátil žalovanému dle § 78 odst. 4 s. ř. s. k dalšímu řízení. Správní orgán je v dalším řízení dle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem vysloveným soudem.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení, protože ve věci neměl úspěch. Žalobci, který byl ve věci úspěšný, přiznal soud náhradu nákladů v celkové výši 11.228,- Kč. Náhrada nákladů řízení představuje v dané věci žalobcem zaplacený soudní poplatek za žalobu ve výši 3.000,- Kč a dále odměnu zástupce žalobce. Mimosmluvní odměna odpovídá dvěma úkonům právní služby po 3.100,- Kč (převzetí zastoupení, sepsí žaloby) dle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“), tj. 6.200,- Kč, k čemuž je třeba přičíst dvakrát režijní paušál po 300,- Kč (tj. 600,- Kč) za náhradu hotových výdajů zástupce žalobce dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu (tj. celkem 6.800,- Kč), to vše dále navýšeno o 21 % DPH ve výši 1.428,- Kč (tj. 8.228,- Kč). Celkovou částku 11.228,- Kč je žalovaný povinen žalobci zaplatit ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, a to k rukám jeho zástupce.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Bude-li soudní poplatek zaplacen dříve než usnesení nabude právní moci, soud toto usnesení zruší (§ 9 odst. 7 zákona o soudních poplatcích).

V Praze dne 13. února 2017

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost:
Božena Kouřimová

Rozsudek byl vyhlášen dne 13. února 2017 [§ 49 odst. 11 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní].